

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy zastosowanie art. 6 ust. 2 szóstej dyrektywy w odniesieniu do usług i przedmiotów niestanowiących dóbr inwestycyjnych prowadzi do tego, że podatek od wartości dodanej może zostać pobrany tylko raz w okresie rozliczeniowym, w którym można dokonać odliczenia z tytułu tych usług i przedmiotów, czy też winien on również zostać pobrany w późniejszych okresach? Jeżeli tak: W jaki sposób należy określić podstawę opodatkowania dla przedmiotów i usług, w przypadku których podatnik nie dokonuje odliczenia?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 22 listopada 2007 r. — Afton Chemical Limited przeciwko The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-517/07)

(2008/C 22/61)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo).

Strony w spotępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Afton Chemical Limited.

Strona pozwana: The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs.

Pytania prejudycjalne

1. Czy dodatki do paliwa, takie jak będące przedmiotem niniejszej sprawy, które nie są przeznaczone do wykorzystywania, oferowania na sprzedaż, ani wykorzystywane jako paliwo silnikowe, ale które dodawane są do paliwa silnikowego dla celów innych niż napędzanie pojazdu, w którym wykorzystywane jest paliwo, mieszczą się w zakresie opodatkowania na podstawie art. 2 ust. 3 dyrektywy 92/81/WE (¹)?

2. W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy dodatki takie mieszczą się w zakresie zwolnienia od podatku na podstawie art. 8 ust. 1 dyrektywy 92/81/WE?

3. Czy dodatki do paliwa, takie jak będące przedmiotem niniejszej sprawy, które nie są przeznaczone do wykorzystywania, oferowania na sprzedaż, ani wykorzystywane jako paliwo silnikowe, ale które dodawane są do paliwa silnikowego dla celów innych niż napędzanie pojazdu, w którym wykorzystywane jest paliwo, mieszczą się w zakresie opodatkowania na podstawie art. 2 ust. 3 akapit drugi dyrektywy 2003/96/WE (²)?

4. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy dodatki takie są wyłączone z zakresu dyrektywy 2003/96/WE na mocy art. 4 lit. b) tiret pierwsze tejże dyrektywy?

5. Czy podatek nałożony przez Zjednoczone Królestwo na powyższe dodatki do paliwa jest niedozwolony na mocy prawa wspólnotowego, w szczególności art. 3 dyrektywy 92/12/EWG (³)?

(¹) Dz.U. L 316, str. 12.

(²) Dz.U. L 283, str. 51.

(³) Dz.U. L 76, str. 1.?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-196/02 MTU Friedrichshafen GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 22 listopada 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-520/07 P)

(2008/C 22/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Gross, B. Martenczuk, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: MTU Friedrichshafen GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. w sprawie T-196/02 MTU Friedrichshafen GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich,

- ostateczne orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie skargi jako bezzasadnej,
- obciążenie skarżącej w postępowaniu głównym zarówno kosztami postępowania odwoławczego, jak i kosztami postępowania pierwszoinstancyjnego w sprawie T-196/02.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd popełnił błąd, wychodząc z założenia, że możliwość wydania decyzji na podstawie dostępnych informacji nie może zostać zastosowana w celu ustalenia faktycznego beneficjenta pomocy. Ustalenie faktycznego beneficjenta stanowi zazwyczaj element decyzji Komisji, w których nakazuje się odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie. To ustalenie jest bowiem niezbędne do zagwarantowania skutecznego odzyskania pomocy przyznanej bezprawnie. Wykluczenie możliwości ustalenia beneficjenta pomocy na podstawie dostępnych informacji nie jest zatem zgodne z art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

Po drugie, Sąd niesłusznie wyszedł z założenia, iż decyzja Komisji została oparta na zwykłym domniemaniu, które nie odpowiadało wymogom decyzji wydanej na podstawie dostępnych informacji. Z jednej strony w przypadku decyzji wydanej na podstawie dostępnych informacji nie jest wymagana absolutna pewność. Z drugiej strony decyzja Komisji została oparta na informacjach o kosztach rozwoju know-how przekazanych przez syndyka SKL-M. W konsekwencji Komisja dysponowała wystarczającymi danymi, które umożliwiły jej wyciągnięcie wniosku, iż transfer know-how na rzecz MTU stanowił korzyść dla tego przedsiębiorstwa.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 23 listopada 2007 r. — A

(Sprawa C-523/07)

(2008/C 22/63)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus (Finlandia).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A.

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2201/2003”) stosuje się do wszystkich części orzeczenia, jak to stanowiące przedmiot niniejszego postępowania, jeżeli stanowi ono publicznoprawny środek ochrony dziecka i zostało wydane w formie jednego tylko orzeczenia o natychmiastowym objęciu dziecka opieką i umieszczeniu go w celu sprawowania opieki poza jego rodziną w rodzinie zastępczej?
- b) Czy też w świetle art. 1 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 2201/2003 rozporządzenie to stosuje się jedynie do części tego orzeczenia, która dotyczy umieszczenia dziecka poza jego rodziną w rodzinie zastępczej?
- 2) W jaki sposób należy interpretować pojęcie zwykłego miejsca zamieszkania w rozumieniu art. 8 ust. 1 i związanego z nim art. 13 ust. 1 rozporządzenia, w szczególności przy uwzględnieniu sytuacji, w której dziecko zwykle zamieszkuje w jednym państwie członkowskim, ale przebywa w innym państwie członkowskim i prowadzi w nim wędrowny tryb życia?
- 3) a) Zakładając, że w tym ostatnim państwie dziecko nie ma zwykłego miejsca zamieszkania, jakie są przesłanki zastosowania jednak w tym państwie członkowskim pilnego zabezpieczającego środka ochronnego (w postaci objęcia opieką) na podstawie art. 20 ust. 1 rozporządzenia?
- b) Czy środkiem zabezpieczającym w rozumieniu art. 20 ust. 1 rozporządzenia jest tylko taki środek, który może zostać zastosowany na podstawie prawa krajowego i czy treść przepisów prawa krajowego dotyczących tego środka jest wiążąca w przypadku stosowania tego artykułu?
- c) Czy po zastosowaniu zabezpieczającego środka ochronnego sprawę należy z urzędu przekazać sądowi właściwego państwa członkowskiego?
- 4) W przypadku całkowitego braku właściwości sądu danego państwa członkowskiego, czy sprawę należy odrzucić jako niedopuszczalną, czy też przekazać ją sądowi innego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 338, str. 1.